

ALIJANSA SVETLOSTI

VATRENO KRŠTENJE

Ajrin Torn

Leo commerce
Beograd, 2015

Orlando je s jednog uzvišenja na kaldrmi posmatrao veliki grad u koji se spremao da uđe. Nikada do tada nije video nešto toliko veličanstveno i impozantno. Ostao je bez daha od prizora koji se pred njim pružao. Obavijen sivim oblacima pare, Juston se izdizao na malom uzvišenju oko kojeg je tekla široka reka Dirilema. S njenih mutnih smeđih talasa čulo se kloparanje lopatica i zvuk turbine oklopnog parobroda iz čijeg se dimnjaka pušio gusti crni dim. Obale su spajala dva čelična viseća i, između njih,

ALIJANSA SVETLOSTI

jedan veliki lučni kameni most ukrašen figurama gargojla. Na njegovom drugom kraju nalazila se kapija grada sa visokim kulama. Preko mostova su prelazile kočije s konjima, ljudi su vozili velosipede s velikim prednjim točkom, a bilo je i nekakvih kočija koje nisu vukli konji, već su išle same, na četiri točka. Širom otvorenih očiju dečak je gledao zidine sa šiljatim tornjevima koje su opasavale grad. U njegovom središtu ka nebu su štrčale visoke građevine i brojni dimnjaci, a videla se i jedna velika staklena kupola, dok su na periferiji bile načičkane manje stambene zgrade i kuće. Međutim, najveći utisak na njega ostavili su šareni baloni s korpama i dva cepelina koji su leteli sivim gradskim nebom. U poređenju s njegovim rodnim Vindigorom,

iz kojeg nikad nije kročio, Juston je Orlando izgledao ogromno, veličanstveno i malčice zastrašujuće.

Radoznao da otkrije šta ga novo čeka u tom neobičnom mestu, kao i da sazna šta mu je to sudbina namenila, Orlando je sišao niz kaldrmu, prešao centralni most i ušao u grad.

Posle nekog vremena, kada je oduševljenje počelo da jenjava, Orlando je tumarao ulicama Justona gladan i umoran. Već je čak počeo i pomalo da se kaje što je pobegao od kuće. Nije ovde sve tako čarobno i toliko bolje kao što mu je izgledalo kad je tek stigao. U svom selu bar ima topao obrok i krov nad glavom. I

ALIJANSA SVETLOSTI

gde je ta supermoć o kojoj je Patronicijus pričao?! Kada bi bar nju imao, možda bi mu bilo lakše da se snađe u ovoj novoj sredini. Ipak, nije hteo da razmišlja o tome dok se ne uveri da je istina bar nešto od onoga što mu je starac ispričao. Počela je da rominja kiša, a on je bezvoljno hodao ulicom i šutirao kamenčiće razočaran svojim novim životnim početkom.

Prolazeći pored kuće od narandžastih cigli ugledao je veliku oglasnu tablu. TRAJIMO RADNIKE, pisalo je velikim slovima na levoj strani table. Pomalo ponosan što ume da čita, Orlando je prišao i pročitao oglas. U njemu je stajalo da se traže marljivi radnici za posao ložača u kotlarnici. Radno vreme je deset časova, a dnevnicu iznosi devet lerinti i dva

srebrnjaka. Lerinta je zvanična valuta u Justonu i Orlando je video, stojeći i oblizujući se pred izlogom jedne pekare, da za dve lerinte može da se kupi pita s mesom i jedan kolač s višnjama. Čim se prisetio tog prizora, stomak mu je zakrčao. Odavno nije bio toliko gladan. Mora da pronade način da dođe do hrane. Pošto nema nameru da postane lopov makar crkao od gladi, a ne želi ni da se vrati u Vindigor povijenog repa, preostalo mu je samo jedno – da se zaposli.

Zna šta je ložac – valjda onaj koji loži vatru – ali ne zna šta je to kotlarnica. Pročitao je i zapamtio adresu. Upitao je jednog prolaznika koji je šetao ošišanu pudlu kako da dođe do tog mesta i on mu je objasnio. Nalazilo se u blizini i, prošavši kroz nekoliko ulica, Orlando